

РЕШЕНИЕ

№ 7433

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав, в
публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **13436** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от „ДИЗБЕТ“ ООД, ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], срещу Решение № 000030-10852/12.12.2025г. на Изпълнителния директор на НАП. С жалбата се иска отмяна на оспореното решение по подробно изложени съображения. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Г. с редовно пълномощно. Поддържа жалбата по заявените в същата основания. Моли актът да бъде отменен и преписката да бъде върната на органа за произнасяне с указание за уважаване на направеното искане. Претендира разноските по делото, за които представя списък.

Ответникът – Изпълнителен директор на НАП се представлява от юрк В., който моли жалбата да бъде оставена без уважение. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбоподателят „ДИЗБЕТ“ ООД е търговско дружество с основен предмет на дейност организиране на хазартни игри. В това си качество, дружеството организира хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, находяща се в [населено място], обл. С. [улица]. Дружеството е подало заявление за издаване на лиценз, като с Решение №000030-10512/20.12.2023г. (в сила от 04.01.2024г.) такъв е издаден за срок от 5 години – до 04.01.2029 г. за игрална зала в [населено място], обл. С. [улица]. Дружеството е внесло такса по чл. 30, ал.6 от Закона за хазарта за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, в размер на 75 000 лева.

С Решение №000030-8297/01.10.2025г. (влязло в сила на 16.10.2025г.) на Изпълнителния директор на НАП лицензът е предсрочно прекратен по искане на дружеството въз основа на правото му по

чл.35, ал.1, т.4 от ЗХ. Със заявление № 55-30-18128/23.10.2025г. дружеството е поискало възстановяване на част от преведената сума по сметка на НАП за държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ поради предсрочно прекратяване – 48 750 / лева / 39 месеца по 1250 лева/, тъй като същата се явява недължимо платена. С Решение № 000030-10852/12.12.2025г. на Изпълнителния директор на НАП е отказано възстановяване на сумата при следните съображения: Органът приема, че предсрочното прекратяване на лиценза не е сред основанията за възстановяване на сумата. Сочи, че спецификата на производството се изразява в това, че след заплащането на таксите от организатора на хазартни игри, той може да извършва дейност за целия срок на предоставения лиценз. Освен това, посочва като относим факта, че липсва изрична законова регламентация за възстановяване на палетната държавна такса по чл. 30 ал. 6 от ЗХ. В аргументацията на ответника също е посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 30, ал.2 от ЗХ, платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване, както и че въпросното дружество е с лиценз, влязъл в сила след 01.01.2024г. Установеният режим в ПЗР на Закона за държавния бюджет за 2024г. – § 22, ал 1 - организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024г. дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена по следната формула: $A = B/CxD$, където: А е дължимата такса; В е таксата по чл. 30, ал. 6; С е общия брой месеци от срока на действие на издадения на организаторите лиценз; D е броят месеци, на действие на лиценза, оставащи след 01.01.2024г. В аргументацията се твърди, че „ДИЗБЕТ“ не е нито декларирано, нито платило таксата си спрямо установените условия в ЗДБ 2024г., следователно той е неотносим.

Съдът намира, че жалбата се явява допустима и основателна.

Не е спорно, че същата е подадена в срок и от засегнатата неблагоприятно страна. По основателността се съобрази следното:

Не е спорно, че жалбоподателят „ДИЗБЕТ“ ООД е организатор на хазартни игри с игрални автомати с лиценз от 20.12.2023г. (влязъл в сила на 04.01.2024г.) с Решение №000030-10512/20.12.2023г. на Изпълнителния директор на НАП.

Не е спорно още, че същият е заплатил дължимата държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ. Таксата е заплатена на 09.04.2024г. в размер от 75 000 лева. По искане на организатора е постановено Решение №000030-8297/01.10.2025г. (влязло в сила на 16.10.2025г.), с което е предсрочно прекратен лицензът. Дружеството е входирано искане за възстановяване на сумата от 48 750 лева, равностойна на 39 месеца вноски, считано от месец ноември 2025г. до края на лиценза – 04.01.2029г. По това искане е постановен оспореният отказ.

Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган, в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в предвидената форма, доколкото съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив, липсва и нарушение на процедурата, но е в противоречие с материалния закон, както и с целта на закона.

Заплащането на такса за лицензионна дейност, каквато е таксата по чл. 30, ал.6 от Закона за хазарта, е предвидена с оглед предоставяне на възможност на лицензианта да осъществява дейността, която е поставена под особен мониторинг от страна на държавата. Самата норма на чл. 30, ал.6 от ЗХ гласи: За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв.,

когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. Не е спорно, че в случая е налице хипотезата с 5-годишен лиценз за населено място с до 500 000 жители – [населено място], обл. С., поради което таксата е 75 000 лева, като същата е заплатена на 09.04.2024г.

Поставя се въпросът дали е приложим ЗДБ 2024г., в чиято разпоредба на §22 от ПЗР е посочено, че въпросната такса се смята по формула, която се прилага за Организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024г. В случая думата „издадени“ следва да се тълкува като „влезли в сила“, тъй като, за да може да се определи конкретната сума като изискуема, трябва да са започнали фактическите действия по поддържане на лиценза. Тази предпоставка възниква с влязъл в сила лицензионен акт. Относим е също и фактът, че заплатената сума не е по определената формула в ПЗРЗДБ 2024г., както поради размера, така и поради срока на извършеното плащане.

Поставяйки размера на таксата в непосредствена обвързаност с броя на месеците, за които е издаден лицензът, ясно свидетелства за това, че законодателят намира въпросната такса за пропорционално относима спрямо оставащия лицензионен срок. Макар в конкретния случай, поради датата на влизане в сила на въпросния лиценз, да не сме в смисловото ядро на разпоредбата, а по скоро в нейната периферия, несъмнено можем да разберем по какъв начин законодателят възприема таксата изплатена от ищеца по ЗХ във връзка със ЗДБ 2024г. Считано от прекратяване на лиценза, такса не се дължи. Самият характер на вземанията за такси, които следва да са винаги законово предвидени и определени според Закона за държавните такси, води до заключение, че същите се дължат, за да може да бъде осъществявана определената от закона като лицензионна дейност. Отпадането на това обстоятелство води до недължимо платена такса за периода, за който субектът няма да осъществява и няма право да осъществява дейността. Обратно на изложеното в мотивите на акта, не е вярно, че след еднократното ѝ заплащане, организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия период. Напротив, именно с нарочен акт на органа по контрол на хазартните дейности, който е Изпълнителният директор на НАП, тази дейност е прекратена, като е ирелевантна причината за това. Прекратяването на дейността, макар и по искане на лицензополучателя, води до отнемане на правото му да осъществява дейността, при прекратяване на лиценза. Не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. За периода от тази дата до края на разрешенния период, таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена. Не е налице хипотезата на чл. 30, ал.2 от Закона за хазарта, която изрично предписва невъзстановимост на таксите, тъй като същите са предвидени за разглеждане на документи по издаване и изменение на документи. Услугата „разглеждане“ е извършена и реализирана, поради което тези такси се дължат без оглед на резултата от това разглеждане, което води винаги до дължимостта им. Настоящият случай не е такъв, тъй като таксата по чл. 30, ал.6 от Закона за хазарта е предвидена за поддържане на лиценз, който е прекратен за периода, за която е поискано възстановяването ѝ. По изложените съображения, съдът намира мотивите на органа за некореспондиращи на закона, което прави актът, както материално незаконосъобразен, така и несъответстващ с целите на относимите разпоредби.

Изпълнителният директор на НАП не е коментирал размера на подлежащата на възстановяване на такса, тъй като изначално е приел, че същата е невъзстановима. Съдът обаче приема, че таксата ще подлежи на възстановяване съразмерно на периода от датата на прекратяването му с влязъл в сила акт на 16.10.2025 до крайния период на разрешенния лиценз – 04.01.2029 (38 месеца и 19 дни). Вследствие на изложеното, съдът приема, че твърдението на ищеца относно началната дата при отнемането на лиценза е погрешно, като съответния срок трябва да се изчисли, не от датата на решението, а от момента на влизането му в сила на 16.10.2025. Именно от тогава дружеството

фактически прекратява дейността си, както и НАП преустановява поддържането на лиценза. След това уточнение, съдът приема, че периода за който се претендира въпросната сума е 38 месеца, следователно общата сума за възстановяване е 47 500 /лева/, по 1250 /лева/ на месец.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноси в размер на 2 275.24 евро адвокатски хонорар и 25,56 евро държавна такса. Съдът съобразява, че е налице материален интерес, съобразно уважената част от който е преизчислил хонорара на основание чл. 8, ал.1 във връзка с чл. 7, ал.2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ и чл. 173, ал.2 от АПК, 48-ми състав на Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение 000030-10852/12.12.2025г. на Изпълнителния директор на НАП.

ИЗПРАЩА преписката на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ДИЗБЕТ“ ООД сумата от 2 275.24 /две хиляди двеста седемдесет и пет евро и двадесет и четири цента/ за адвокатски хонорар и 25,56 евро държавна такса /двадесет и пет едро и петдесет и шест цента/, представляващ разноси по делото.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ